Max Seltmann

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja

4. zvezek
Prevod: Sara Pavlič

Kazalo vsebine:
1. Vrnitev k staremu krčmarju
2. Doživetje ob sončnem vzhodu
3. Gostje v Juliusovi hiši
4. Rafaelovo pojasnilo o življenju v vodni kapljici in primerjava z življenjem v našem notranjem svetu in z angeli
5. Veliki in čudoviti cilj tega življenja iz Boga v vseh bitjih
6. Slovo od krčmarja in vrnitev v Nazaret
7. Jezusova preizkušnja
8. Jožefov odhod k svojim očetom

1. Vrnitev k staremu krčmarju

1 Molče sta hodila Jezus in Jakob od starega Zaheja dalje, dokler Jakob ni mogel več molčati. – Vendar ga je Jezus prosil: »Bodi vendar tiho, midva se razumeva tudi tako! Greva vendar domov. Tam boš lahko zopet uporabljal svoj jezik. Toda danes se bova vrnila zopet k staremu krčmarju, ki se v duhu z nama veliko zaposluje.« In tako sta tja prispela molče po dolgi hoji, utrujena in oslabela.
2 Stari krčmar od samega veselja, ker sta bila zopet pri njemu, ni vedel, kaj bi naredil zanju. Zaskrbljeno je razmišljal o tem, kaj naj naredi, da bi se oba osvežila in okrepila, zato je prinesel najboljše vino iz svoje kleti ter pripravil okusno hrano in ni želel prej oditi, dokler se ni prepričal, da sta se nasitila.
3 Oči so mu žarele od veselja, ko je spregovoril: »Oh, Bog bodi zahvaljen, da sem doživel to veselje, da sta vidva zopet moja gosta! Toda tokrat ostanita dalj časa, kajti moram vama povedati, da odkar sta odšla, vedno mislim na vaju, predvsem na Tebe, Ti moj najljubši mladi prijatelj!«
4 Jezus je rekel: »Tudi midva se veseliva, da nama tvoje srce v ljubezni bije nasproti! In toliko večje je moje veselje, ker je tvoja ljubezen resnična in pristna. In sedaj, ko si nama ponudil svojo hišo, bova tudi ostala pri vas do jutrišnjega večera. Kajti, bila sva hitra - zato si že lahko privoščiva en dan počitka., čeprav vem, da naju doma željno pričakujejo.«
5 Stari krčmar je sedaj vprašal po tem, kaj sta doživela in ustvarila. In tako je Jakob pripovedoval o poteku njunega dela in narisal na mizo s kosom oglja dvorano s teraso, ki sta jo zgradila. Stari krčmar je strmel in skoraj ni mogel verjeti: V tem kratkem času – takšno delo? Jezus mu je odgovoril: »Seveda, če Jehova nebi pomagal s svojim blagoslovom, bi bila danes še tam, pri starem Zaheju! – Vendar,

Moj ljubi krčmar, dovoli mi, da ti izrazim eno prošnjo.« Stari krčmar je prikimal.
6 Jezus pa mu je rekel dalje: »Ne zameri nama tega - midva sva danes utrujena. Ničesar si ne želiva bolj kot počitka in želiva oditi spati! – Vendar, če hočeš, potem bomo odšli jutri še pred sončnim vzhodom na bližnji hrib! – Se strinjaš?« Krčmar je vneto pritrdil, nato pa oba popeljal v njuno sobo in jima zaželel prijeten počitek! –
7 Potem je rekel Jezus Jakobu: »Temu človeku še smeva pokazati čudež v naravi in ga opozoriti na sveti duhovni pomen v vsem, kar se zgodi!«
8 In v kratkem času je nastal popolni mir, ker v krčmi ni bilo gostov.

2. Doživetja ob sončnem vzhodu

1 Zgodaj zjutraj, ko ju je hotel krčmar zbuditi, sta bila že oba pokonci in takoj so vsi trije odhiteli v rosno sveže jutro. Molče so hodili in še vedno je bilo temno, ko so prispeli na cilj, na neki hrib, z gozdno dobravo, kjer so na lahno nagibajočem se griču rasle same cedre v nadvse velikem številu. Na vrh hriba ni vodila pot, vendar so bili v kratkem času na vrhu, kjer je raslo samo še grmovje in travnate vrste.
2 Jezus je legel v mokro travo in si natiral roso na obraz, kot bi hotel mokro travo ljubkovati. - Nato je vstal in obrnil svoj obraz proti jutranji zarji, ki jo je že povzročalo novo vzhajajoče sonce. »Sedaj pa bodita pozorna na dogajanja na Zemlji, v zraku in na nebu, da bomo dobili namig, kako se moramo danes ravnati, če hočemo, da bo vse brez ostanka popolnoma izpolnjeno.«
3 Vse je bilo rdeče obarvano in konice oblakov so dajale nadzemeljsko lepi lesk, izgledalo je tako, kot če bi bil ledenik ali slap osvetljen z mnogimi lučmi! - Podoba se je nato spremenila, oblaki so se razdelili in prvi žarki sonca so to podobo končali. Med njimi, v gozdu, je postalo živo. Izgledalo je, kot da bi si vsi ptiči napovedali sestanek in trop srn je oprezoval in hitel k bližnjemu izviru. Še nobenega človeka ni bilo videti ali slišati. In tako so se ti trije predajali lepotam in v miru uživali prijetno jutro!
4 Stari krčmar je bil začuden nad njuno ljubeznijo do narave in je začel opisovati tudi svojo ljubezen in veselje do narave in potem na svoj način razložil, da mora biti človek res ubog, če ga ves ta potek dogajanja v naravi ne prevzame.
5 Jezus je pokimal in odgovoril: »Ubog, da, v toliko, kolikor on to govorico, s katero mu Stvarnik govori, noče razumeti. Kajti, kako bi se Stvarnik vsem svojim stvarem lahko razodel drugače, kot skozi Svojo govorico? Vse ustvarjeno nosi Njegov Božji pečat in daje spričevalo, da je to odvisno samo od Stvarnika in od Njegove vse prodirajoče moči.
6 Po kratkem odmoru je Jezus govoril dalje: »Ampak, sedaj pride ta ampak: Ali naj bi bilo vse ustvarjeno samo zaradi stvarnika tu? Ne verjemite, da je temu tako. Veliko

več nam vendar prikazuje čudovita krasota v vsem stvarstvu! Kajti, ta krasota je tu zato, da bi se tisti, ki imajo poseben položaj in pomiloščenci, in to so ljudje, medtem veselili in si želeli sami postati Bogu ali svojemu Stvarniku podobni v vsem Njegovem delovanju!
7 In le, če sedaj vse okrog vaju upoštevata z vajinimi čuti in z duhom v vaju tudi povežeta, šele potem bosta vedela, kako čudovito in lepo je vse v notranjosti opremljeno in tudi medsebojno urejeno! Kajti bližč vsega stvarstva je samo ponatis vajinega čudovitega notranjega sveta! Da – veselo se mora vsa lepota s človekom ujemati! Toda, pri človeku je žalostno, če mora gledati samo žalost. Dan za dnem lahko opazujeta resničnost teh mojih besed.
8 Sedaj pa poglejta v dolino! Tam okrog potoka in nad vodo meglo, kakor da bi se hotela dvigniti! Toda luč vedno višje vzhajajočega sonca jo pritiska zopet nazaj!
9 Glejta, dvigajoča se para v njenem izgubljanju se realizira kot rosa, kot vodne kapljice, da bi na travnati bilki še pričevale soncu o življenju zmagovalke! Ena iskra, en lesk! – Morje svetlečih zvezdic nam oznanja življenje luči v najmanjši rosni kapljici!
10 Glejta dalje: Živali, velike in majhne, si iščejo pijačo! Pri iskanju hrane vidimo nevoščljivost, pri pitju – zadovoljnost! Zopet pravo opominjanje na notranjost vsakega človeka. Vse samoljubje, ki se hoče dvigniti za prevladujočo moč v ali izven človeka, mora vendar nazaj v svoje meje. Da, ljubezen do Boga v nas, ki je duhovna sončna luč, jih bo premagala! In tako nam bo potem vse v naravi kot pričevanje za to silno ljubezensko življenje v in iz Boga!
11 Kako se vnemajo včasih ljudje drug proti drugemu in tako spregledajo meje, ki jim jih kaže božja ureditev in če prekoračimo te meje, je potem zmeda in raztrganost! Med sprejemanjem resničnega življenjskega izvira iz Boga bo vse okrepljeno, tako gorečnik kot tudi mirni sprejemnik!
12 In tako nam daje čudovito lepa narava marsikatero spričevalo o vsem tem slutenju, cvetenju in hrepenenju v človeških srcih!
13 Poglejta sedaj te meglice, ki so brez števila in brez velikosti mere; trepetaje jih svetloba preletava in - kako ljubko se modri ozadje! Kako mirno in nežno meglice drsijo tja proti nebesnemu oboku in se pustijo vleči in poditi proti cilju. Ali sta že pomislila, da te meglice predstavljajo ves vajin veliki življenjski načrt? Bodita prepričana, da sta tudi vidva vedno poravnana in vlečena od moči duha, ki vama včasih nezavedno kaže ta veliki cilj? –
14 Kam pa vidva usmerjata svoje hrepenenje in vajin cilj? –Povem vama iz resnične bratske in prijateljske ljubezni: Kjer vse hrepenenje, vse početje in vlečenje v srcih preneha (v ljubezni) bo kmalu notranje življenje prenehalo! Kajti to čudovito notranje življenje je šele krona vseh človekovih borb. To življenje je zavest v obilici in moči!

15 Šele to življenje je pričevanje o in za Stvarnikovo veličino!
16 Vendar bo samo tisti voden v svoje notranje življenje, ki lahko v vseh življenjskih položajih oznani. »Nad menoj – Stvarnik! Vse drugo v meni in okrog mene – skozi Stvarnika!
17 Zate, ti ljubi stari prijatelj, sem se Jaz še enkrat vrnil, da bi ti to povedal! – In če to lahko verjameš in preneseš v svoje življenje, ne boš več čakal na Mesijo, temveč že delal in ustvarjal v sebi za Odrešenika! Kajti glej, kaj bi koristil nekemu ljudstvu Mesija, če v njega ne bi verovali? –
18 Poglej si samo sonce! – Neomajno gre svojo pot. Ponoči pa, ali ob težkih deževnih dneh, kako hrepeneče ga pričakujejo! Toda kaj koristi hrepeneče pričakovano sonce, če se ljudje potem skrijejo v kleti svojih hiš. Kaj imajo od blagoslova dneva, če ljubijo noč. – Kajti luč sonca je prinesla dan!
19 Glej, kdor se noče učiti spoznavati ljubezni, to sonce, za vse notranje duhovno življenje, kdor se noče potruditi, ljubezen vaditi in jo negovati, je podoben tistim, ki se skrivajo v temnih izbah svojega samoljubja, ki nočejo priznati nobenega žarka bratske ljubezni in ljubezni do bližnjega.
20 In kdor tu na Zemlji živi življenje brez te ljubezni, tudi ne more biti ozdravljen po enem Mesiji ali Odrešeniku, ker mora vse notranje življenje temeljiti na veri v božanstvo v ljudeh! – Sedaj mi pa povej: Ali si me razumel?«
21 »Ljubi mladi prijatelj, Ti imaš svoj način govora, toda, če sem odkritosrčen, moram reči, da imaš prav! – In četudi mi ni takoj vse jasno, proti povedanemu tudi ne morem nič nasprotovati! – Vendar, ljubi mladi prijatelj, sedaj pa pride en toda! – Če boš znal vse pomisleke razpršiti, potem sem že sedaj Tvoj in si bom Tvoj govor naredil za življenjsko vodilo!
22 Povej mi, kako pride do tega, da obstajajo vedno veliki modrijani, pismouki in življenjski umetniki, človeštvo pa ni doseglo še nobene višje stopnje? - Glej, izkoriščajoč slepoto ljudi si templarji in njihovi tovariši prizadevajo samo izkoristiti ljudstvo in to na način, da ti stojijo lasje pokonci! – Na drugi strani, glej moč zlata, poglej moč mesa in moč želje po vladanju! – Vse to tudi povzroča, da človek ne more priti naprej!
23 Kajti vselej sem mislil: Bog je sigurno dober in zato bi moral biti tudi človek, ki je iz boga, dober! Toda poglej si sedaj ljudi in dolgo boš lahko iskal, preden boš našel kakšnega posameznika, ki pa v skupnosti ne pomeni skoraj nič. In tako lahko res razumeš moje hrepenenje in moje upanje na odrešenika od vsega tega zla!
25 Petindvajset let že čakam; - vendar sedaj vidim, da je bilo to bedasto upanje!«
26 »Ljubi moj krčmar in prijatelj ljudi!« je rekel Jezus. »Tvoj govor in odgovor mi jasno kaže, da me nisi razumel; in tako ti hočem pokazati tvojo zmoto, vendar ne

sedaj! Gremo v hišo, dobil boš gosta. Toda tekom dneva naj ti bo dana tudi luč in upanje, da se boš veselil nad svojimi zemeljskimi dnevi, ki jih boš še doživel!«
27 In tako so šli nazaj mirno in molče. – Napovedoval se je čudoviti dan; in rosno sveža trava je osvežila in razvedrila te tri molčeče popotnike.

3. Gostija v Julijusovi hiši

1 Že zelo zgodaj je prišel Rimljan Julius. Neka slutnja mu je govorila, da se oba prijatelja zopet mudita v tej krčmi in njegovo srce je veselo udarilo, ko so ti trije prikorakali proti hiši.
2 Goreče so se pozdravili, krčmar pa je vse povabil k zajtrku in Julius se je hvaležno udeležil. Govorilo se je o tem in onem. Nato pa je Julius zaprosil te tri: »Pridite danes k meni v mojo hišo! Bodite moji gostje! Zame bo to neizrekljiva sreča!«
3 Jezus je pogledal starega krčmarja in opazil njegovo notranjo borbo, zato ga je vprašal: »Zakaj se tako težko odločaš za to! Nekoga osrečiti naj bo v bodočnosti tvoja naloga in tvoje življenje bo prežeto s sončnimi žarki! Če si ti Jud, Julius pa pogan? Povej, ali si do sedaj postal nečist, če te obiskujejo Rimljani?«
4 Stari krčmar se je boril sam s seboj in ljubezen je zmagala: »Da, sprejmem tvoje povabilo, visoki gospod in zapovednik!«
5 Vendar se je Julius branil. »Ne tako, moj dragi krčmar! Ali prideš kot prijatelj in brat ali ostaneš tu! Kajti tale mladi mož mi je pokazal, da naj si bodo vsi ljudje bratje; in samo v pomenu te ljubezni vabim tebe in ostale.«
6 Potem je ponudil krčmarju desnico, ki jo ta tudi sprejel. Tedaj pa je vzel Jezus roki obeh, jih pritisnil na svoje prsi in rekel: » Zato, da bi ta zveza držala za večno, jo posvečam z Svojim notranjim duhom in vama rečem: Ostanita eno v duhu resnične, večne Božje ljubezni! Ti, ljubi Julius, pusti svojemu duhu svetiti temu življenju ljubezni in ti, stari krčmar, ostani zvest Božji resnici, potem ne bo mogel noben vihar vajino zvezo zlomiti in streti! Amen!«
7 Tedaj pa se je Juliusu začelo muditi in v kratkem času so se odpravili proti Juliusovem stanovanju. Med potjo je Julius pripovedoval o nekaterih stvareh iz svojega življenja. In s pogovorom jim je pot hitro minila. Pri vratih je Julius še enkrat pozdravil svoje goste in jim iz srca zaželel dobrodošlico!
8 Nato je dal Julius svojim številnim služabnikom ukaz, da pripravijo gostijo na judovski način. Najprej so si ogledali velike, z bogastvom in sijajem okrašene prostore, nato pa so šli v obednico, kjer so služabniki pripravljali mizo.
9 Ko je Jezus videl zlate sklede in krožnike in vinske kelihe, ki so bili okrašeni po načinu bogatih poganov, je prosil Juliusa za odstranitev dragocene posode, da bi ga

obvarovali pred razočaranjem. »Res se lahko obvladam in pijem iz keliha s podobo bogov, toda Mojemu notranjemu duhu to nasprotuje. Zato te prosim, da izpolniš to prošnjo!«
10 Takoj je Julius ukazal svojemu hišniku: »Vso zlato in okrašene posodo je treba odstraniti z mize! – In jutri gre vsa posoda k zlatarskemu rokodelcu, da bo naredil vse gladko in brez okraskov!«
11 Jezus je hvaležno ponudil Juliusu roko in rekel: »Moj Julius! Ker si hotel narediti več, kot sem te prosil, bom tudi Jaz naredil tako in te prosim: Vse naj ostane na svojem mestu, kajti to, kar si hotel narediti z velikimi stroški, se je že zgodilo.« Julius se je prestrašil ob tej veliki ljubezni in tem velikem Božjem čudežnem duhu! Toda Jezus je rekel: »Ne bodi prestrašen! Kajti veliki Božji ljubezni je vseeno veliko ali majhno! Vendar preizkuša tebe in tvoje srce, da bi s to spremembo ne utrpel škode!« -
12 Služabniki so bili prav tako zelo začudeni, vendar so bili navajeni molče izvrševati svoje dolžnosti in tako so pripravili zelo bogato kosilo, kljub temu, da Julius ni imel svoje lastne gospodinje.
13 Po Jezusovem blagoslovu se je pričelo kosilo. Zlato vino je povzročilo, da so bile oči bolj ognjevite in stari krčmar od veselja skoraj ni našel nobene besede.
14 In tako je minil ta dan v veselem in vedrem razgovoru, samo Jezus je ostal miren. Notranje pa se je veselil zaradi drugih.
15 Tekom dneva pa je Julius vseeno pogosto prosil, da bi Jezus kaj povedal o svojih načrtih, pri čemer je Jezus vsakokrat ogovoril: »Klic v meni še ni izšel. Vendar bodite kljub temu veseli, vedri in srečni! Jaz sem z vami. Kajti, ko prideva jutri z Jakobom na večer domov, potem me čaka zopet težka dolžnost! In moja naloga je, da to izpolnim, da ne bom prestopil meje zakona Božje ureditve ljubezni, ki leži tudi v meni.
16 Šele ko bo vse to brez ostanka izpolnjeno, ko bo vse v meni našlo pot domov, k temu velikemu življenjskemu cilju iz Boga, šele potem bodo vse te omejitve zame izginile! Potem bom prost in bom eno z Bogom, tem večnim pra Duhom. –
17 Zato se danes veselite! In če ima kdo kakšno željo, ki se je zganila v vašem lastnem notranjem življenjskem krogu in če bom videl, da z izpolnitvijo vaše želje v vašem razvoju ne boste v nevarnosti, potem vam bo lahko danes izpolnjena!«

4. Rafaelo pojasnjuje o življenju v vodnih kapljicah in primerjava življenja v našem notranjem svetu in v angelih

1 Tedaj se je Juliusovo oko razsvetlilo in proseč je ponudil Jezusu roko, rekoč: »Oh,

pusti še za eno uro priti ljubeznivega mladeniča, da bo tudi stari krčmar postal priča o tem velikem, tako vsestranskem božjem življenju!«
2 »Naj se zgodi!« je rekel Jezus in vrata so se odprla in mladi odposlanec je pozdravljajoč stopil k mizi, se priklonil pred Jezusom in drugimi in prosil za sprejetje svoje službe, kot darilo od svojega Gospoda. Stari krčmar je strmel v mladeniča, ga pozdravil kot najstarejši v hiši in vprašal potem od kod je prišel in kam je namenjen? Na to je odposlanec odgovoril: »Ljubi prijatelj. Resnica iz Boga ne potrebuje vprašanja od kod in kam? Kajti jaz sem tam, kjer me moj Gospod in zapovednik potrebuje! Izpolniti Njegovo voljo je zame najvišja zapoved! In drugače tudi ne morem, ker sem prežet samo z enim nagonom, da izpolnjujem svojo sveto dolžnost iz Boga, tega večnega stvarnika nebes in zemelj.
3 Tebi se zdi to neverjetno? In vendar boš kasneje to resnico in tudi tistega spoznal, ki je večna resnica in ki me je poklical v to sredino, da bi tebi, ravno tebi, prinesel dokaz hvaležne božje ljubezni, ker te ima On za vrednega, služiti tistemu, kateremu mi služimo z najglobljim veseljem. – In tako izrazite tudi vi, moji prijatelji, svoje želje, da vam bom služil!«
4 Tedaj pa je stari Jud še enkrat vprašal: »Kdo pa je tvoj gospod, kaj dela On in kaj delaš ti? Kajti to ni moja radovednost, samo na jasnem bi si rad bil, ker si tako nenadoma vstopil noter pri vratih!«
5 »Ljubi stari prijatelj! Ne sprašuj nepomembnih stvari!« je odgovoril mladenič. »Kajti moj Gospod je tudi tvoj, to je večni Bog in Stvarnik, kateremu se moramo zahvaliti za naš obstoj! Že večnosti se tega zavedam! – In ni večje blaženosti zame, kot služiti Njemu! In zato sem tukaj! Moj Gospod in Bog me je poklical in tako sprejmite mojo službo!«
6 Stari krčmar je presenečeno gledal. Gledal je od glave do nog tega nebeškega prebivalca in nejeverno zmajeval z glavo.
7 Tedaj pa je rekel Julius: »Moji zvesti prijatelji, o verjemite mi: Kako se hočem v bodočnosti truditi služiti vašemu in sedaj tudi mojemu Bogu! Kajti zame je postalo očitno, da je On večna ljubezen, kajti vse Njegovo življenje priča o tej ljubezni in zato verujem v Njega! In ti, mladi odposlanec iz nebes, pokaži nam še kaj o vsem tem življenju, ki je z našim Bogom in dobrotljivim Stvarnikom tako tesno povezano!« -
8 Rafael je spregovoril: »Ker niste izrazili nobene posebne želje, dovoli prinesti služabniku vrč vode in nekaj kozarcev!« To se je takoj zgodilo! Rafael je napolnil dva kozarca in rekel. »Kar imamo tu, je čista voda, prinesena iz studenca! In ker nimate nobenega pojma, kaj se vse v tej vodi dogaja, hočem sedaj z močjo in dobroto Boga, samo eno kapljo te vode stokrat povečati!«
9 Pomočil je prst v vodo, ga potegnil zopet ven in ena kaplja vode se je močno držala

prsta. »Hočem, da se kaplja poveča! – In sedaj glejte, kaj vse se v tej kaplji nahaja!« -
10 Prisotnim so se povečale oči od začudenja, ko so videli življenje nad življenjem. Živalce, kako so se parile, prinašale mladiče na svet in potem spet umirale! In niso mogli dojeti to življenje in umiranje! –
11 In poučeni so bili, da imajo te živalce drugače daljšo življenjsko dobo, toda luč od zunaj jih umori; in vendar dajo v smrti še enkrat mladim bitjem obstoj. In Rafael je prizor še enkrat ponovil. Tudi drugi so sedaj držali na svojem prstu kapljo vode in se niso mogli dovolj nagledati tega čudeža.
12 Nato je Rafael v kozarec z vodo spustil skorjo kruha in naredil kozarec prozoren. In tako so vsi videli, kako so bila s kruhom prinesena v vodo še druga živa bitja! In videli so borbo teh, drugače očem nevidnih bitij. Čez kakšne pol ure pa je vse življenje prenehalo. Potem je Rafael napolnil s svežo vodo ta prozorni kozarec in rekel: »Sedaj pa bomo luč zadržali!« Dahnil je v kozarec, ki je postal takoj temno rdeče obarvan, vendar je bilo v njem pri zunanji luči še vse čisto in razločno. In tako so prisotni še nekaj časa gledali vsebino.
13 Nato je Rafael v vodo položil polovico sveže fige in kar so prijatelji sedaj gledali, je presegalo njihovo razumevanje. Iz fige je prihajalo vedno več bitij, in bilo je, kot da bi eno večje in mnogo manjših prihajalo naprej. Veliko bitje je bilo na sredini in drugi okrog njega in tako se je vse premikalo dvakratno in trikratno. Vendar so na žalost tudi morali videti, da so bile vse prej prisotne živalce tudi pojedene od večjih.
14 In potem je Rafael vprašal : »Želite sedaj ta kozarec izpiti?« To so vsi zanikali. Tedaj je Rafael pustil pasti temno lupino in voda je pred njimi spet postala svetla, vendar se je v njej čez nekaj časa ponovno pričelo življenje. Iz fige so prihajali samo še majhni mehurčki in se dvigali v višino. Poslušalci so bili nadalje poučeni, da ta postopek prihaja iz luči in da tudi v teh mehurčkih še obstajajo bitja, vendar tudi stokrat povečane, so še vedno nevidne za človeške oči.
15 »Šele kasnejši rodovi bodo lahko gledali to, kar smete sedaj gledate vi. In tako ste imeli priložnost gledati nekaj iz vsega življenja tega čudovitega sveta, kar je samo zaradi vas Gospod postavil v bivanje (življenje). Četudi se to življenje prične tako majhno v skupni materiji, kot sem vam smel to prikazati, je pa na drugih svetovih veliko večje! Tako veliko, da bi bilo vse to življenje za vaše čute nedoumljivo!
16 Vendar naj moje besede ne služijo temu, da bi postali radovedni! O ne, samo pričajo naj o veliki vsemogočnosti in modrosti našega Gospoda, tega živega Boga, ki se hoče v tem življenju v vseh svojih stvaritvah zrcaliti!«
17 Rafael je nadaljeval: »In dalje vam hočem povedati o tej, v meni prebivajoči moči in inteligenci, kot življenju iz Boga v meni! Ti stari krčmar in zvesti Jud, tebi lahko

razvijem pred tvojimi očmi celo tvoje življenje od prve ure tvojega bivanja! In tako hočem, da boš ti sam za nekaj minut gledal svoje preteklo življenje v sebi!«
18 In po teh besedah je Rafael prijel njegovo desno roko in kar ne zmorejo besede, to zmore milost naredit! Kajti sedaj je zgrabila večna ljubezen v njegovo najgloblje srce in postavila vse pretekle trenutke njegovega življenja pred njegove duhovne oči, dokler ni sam rekel: »Sedaj je tega dovolj! To je vse resnica! Živa resnica je to! In tako sem sedaj doživel še enkrat celo svoje življenje! – Toda le kako je to mogoče v tako kratkem času?«
19 Tudi o tem je sedaj Rafael poučil prisotne, da, ko duša zapusti telesno lupino, ni za njo več nobene preteklosti, kot tudi ne prihodnosti, temveč je vse sedanjost. – Vendar velja to povedano samo pogojno, samo za tistega, ki je to zemeljsko življenje preživel po Božji ureditvi.
20 »Ti stari prijatelj, ki si prizadevaš pred bogom in ljudmi živeti pravično, ti si lahko gledal preteklost brez strahu! Prihodnost pa sem ti z svojo voljo pridržal, da s tem nebi bil v svojem razvoju zvezan v duhovni prostosti!« -
21 »In tako naj se zgodi po Božji volji vsem vam!« In tako je pustil Rafael gledati čudovito, milosti polno ljubezen in življenje Boga v lepih podobah in prispodobah.
22 Dogajanje je zaključil s čudovito lepimi besedami: » Nihče ne more govoriti o nebesih, kot samo tisti, ki pride iz nebes!
23 Sedaj pa je večna božja ljubezen sama oblekla meso, tako da si bo lahko človeški rod sposoben sam v lastnem srcu (notranjosti) osnovati novo nebo! In to z duhom tega življenja iz Boga in ta duh se imenuje in se bo večno imenoval: ljubezen, ljubezen čudovito čista, za človeške čute nedojemljiva! Toda v srcih tistih zaznavna, ki tu resno iščejo in se trudijo pomagati, podpirati in reševati.
24 Ta ljubezen pripada prihodnosti! Od te ljubezni bodo odvisne spretnosti ljudi in bitij! Od te čiste, večne Božje ljubezni je potreben samo en prahec, da bi naredili vsako človeško srce veselo in prosto! Zato pustite sedaj to iskro ljubezni v vas rasti, kajti to je življenje Boga v vas!
25 Ona je rojena iz vse moči Njegove ljubezni do vas in je in ostane večna lastnina našega Gospoda in Boga! Kajti tudi v prihodnosti ne bo zmogel niti en človek takšna dejanja ljubezni iz sebe izpolniti, ki jih tudi jaz ne delam iz sebe, temveč v najčistejši zavesti iz Boga v sebi!

5. Veliki in čudoviti cilj tega življenja iz Boga v vseh bitjih

1 Ko se je dan nagibal proti koncu, je Jezus zaprosil navzoče: »Dovolite, da gremo narazen. To je za danes dovolj! In ti, Rafael, nam za slovo pokaži še ta veliki cilj

vsega tega življenja iz Boga tu v tej mračni materiji; potem pa naj bo dovolj!«
2 Tedaj so izginile stene pred očmi prisotnih in vsa materija se je stopila v duhovne svetove! In iz teme je izvirala luč nad lučjo! In v tej luči resnice, se je pojavila še druga luč. In bitja nad bitji so živela v tej luči in postala eno z njo!
3 In glas je zadonel: »Dopolnjeno je to veliko dejanje ljubezni in ugasnjeno sovraštvo in nevoščljivost, poduhovljeno je vse, kar je bilo še zlobnega in mračnega in nosi sedaj obliko rešitve! Aleluja! Aleluja! Amen!«
4 Še preden so se drugi domislili, je Rafael izginil. Vsi so ostali tiho in še več kot eno uro uživali v tem velikem, silnem doživetju.
5 Potem pa je Jezus rekel Jakobu: »To je bil zaključek najinega potovanja! Zamolči to pred mojimi brati, samo Mariji in Jožefu lahko to poveš. In vi, ljubi prijatelji, bodite tudi vi tako modri in molčite pred vsakomer in ne upajte, da bom prišel nasproti vaših tihim željam! Šele tedaj, ko me bo Bog poklical! - -
6 Kdaj se bo to zgodilo, se še ne ve! Moram še veliko združiti v Sebi in okrog Sebe! In tako bomo še naprej služili drug drugemu in se potem ločili v duhu te ljubezni po volji Boga!«
7 In tako se je zgodilo. Nihče ni vprašal po Rafaelu. To, da je izginil je bilo tako samo po sebi umevno. Zaradi toliko lepot, ki so jih doživeli po Božji volji, pa so bili vsi neskončno srečni.
8 Slovo med Julijem in Jezusom je bilo pretresljivo in drug za drugim je Julius objemal svojega Jezusa. Nato pa je bil Julius skupaj z vso svojo hišo še blagoslovljen od starega, poštenega krčmarja.
9 Julius je svoje ljubljene goste spremljal skoraj do krčmarjeve hiše, potem pa odhitel domov.

6. Slovo krčmarja in vrnitev v Nazaret

1 Stari krčmar se je v sebi zelo veselil, ker je sedaj vedel kdo je Mesija! In ko so prispeli v hišo, je prosil Jezusa in Jakoba, da bi za vedno ostala pri njemu, kar pa je Jezus odločno odklonil, potem ko je staremu krčmarju razumljivo razložil svoje dolžnosti in svoje poslanstvo! - »Da si me spoznal, je velika sreča!« mu je rekel Jezus. »Ko pa boš enkrat živel iz Mojega duha, potem boš srečen in razvezan od vsega sveta! Kajti Tisti ki živi v meni, hoče živeti tudi v tebi. Potem bomo bratje za večno! Toda ni še tako daleč; borimo se za to, da se to zgodi! Bog daje moč in blagoslov!«
2 Potem pa je Jakob moral pripovedovati še nekatere stvari in po večerji so šli k počitku.

3 Že zgodaj sta zapustila hišo. Stari krčmar je oba spremljal še zelo daleč, ko ga je Jezus prosil: »Pojdi sedaj domov, kajti tam te čakajo dolžnosti. In če te smem prositi, Me obišči v Nazaretu, kajti pri tebi ti nebi mogel tako služiti, kot si želiš in ti ne bi mogel dati, kar iščeš! Išči to v sebi in našel boš!
4 Zadovolji se s tem, da imaš Boga vedno pred očmi in še bolj v srcu! – In nihče več te ne bo razočaral, Jud, duhovnik ali pogan! Ko pride Moj čas, vam tudi ne bom prinesel nebes in tudi ne Boga, temveč samo pokazal in vsem pripravil pot do Njega! In ta pot vodi v lastno notranjost! In zato pojdi sedaj domov v tem miru in prisrčno pozdravi iz Mojega duha ljubezni Mojega brata Juliusa! Mir naj bo s teboj! In blagoslovljene naj bodo tvoje stopinje, blagoslovljeno tvoje delo, če bo vedno izpolnjeno iz duha večne božje ljubezni!«
5 In tako so se vsi trije ločili. Stari krčmar je zasenčil svoje oči in solze so drsele v njegovo brado; in tako dolgo, dokler ju je še lahko videl, je stal in ju blagoslavljal z obema rokama. - Nato je odšel domov v svojo hišo, Jezus in Jakob pa sta hodila hitro. Med potjo sta se še enkrat o tem, kar se je zgodilo, obširno pogovorila, dokler ni Jezus rekel . »Veš ti, ljubi Jakob, za nekaj mi je včasih tesno in si skoraj ne upam misliti na to, da ravno ti padeš! In tako Mi dopusti, da te prisrčno prosim: Glej samo Name in na Moje delo! Vprašuj, kot prej, samo v svojem srcu, pa ti bo vse jasno in ti Mi boš pomočnik in podpora!
6 Ko bova prišla domov, se bo pričela zopet nova borba in še težje bo postalo! Kajti zagotavljam ti, nasprotniki bodo postavili in napeli vse sile, da bi me pretresli v Mojem življenjskem principu! In jaz moram za veliko molčati! – Molčati in vedno znova molčati! Kaj misliš, kje Jaz najdem za vse to pobudo in od kod moč za proti oporo? - V molčanju. –
7 In tako se moje srce napolnjuje z žalostjo in ljubeznijo! Kajti vsak dan Mi prikazuje Moj veliki cilj! Vendar vedno v tišini, v kateri sam sebi kličem: »Ostani trden! Ostani močan! Niti en korak nazaj! Samo naprej naj bo Moje strmenje! In tako sem se preizkušal in sem našel, da če hočem, tudi znam! Kajti vse znanje zavisi od volje! Toda vsa volja se mora ukloniti tej poznani Božji volj! Potem šele bo notranjost prosta in polno in prepolno srce, ki bije v ljubezni za Boga in vse človeške brate!
8 S tem se veselimo naše ljubezni! Kajti tudi ta je darilo iz Boga in nam je dana za služenje!«
9 »Moj ljubi Jezus«, je spregovoril Jakob. »Sedaj pa vame zopet prihaja dvom in verjamem, da mora to ležati na Nazaretu! Kajti daleč od doma verjamem, da si Ti Bog in sem vesel in prost! Toda sedaj bova spet kmalu doma, tu pa vidim, da si Ti človek in ne Bog! Povej, zakaj in kako prihaja do tega?«
10 Jezus se je nasmehni in ponudil svojemu Jakobu roko rekoč: »Še veliko se boš

moral naučiti! In se vse staro naučiti pokopati! Pazi! Jaz sem človek, kakor ti in nosim božanstvo v Sebi, ravno tako kot ti! Vstopi v Boga, kot to delam Jaz, potem se boš združil z Bogom! Kajti Bog noče po Svojem notranjem ljubezenskem bistvu biti nič več, temveč samo v Svojem otroku vse. Za to se borim! Bojuj se tudi ti za to! Potem se ne boš združil samo z Bogom, temveč tudi z menoj! In tako kakor midva postaneva eno, pridejo potem zraven še drugi ljudje. In šele potem bo orodje pri roki, da to seme večne ljubezni iz Boga požene korenine tu na tej Zemlji! In iz tega semena bodo vzgojeni otroci luči in otroci ljubezni, ki bodo pomagali in pospeševali (podpirali) to življenje iz Boga. Zato se uči od Mene in tvoja volja bo usmerjena za dejanje!« - Mirno sta hodila po poti naprej. – In ob sončnem zahodu sta utrujena dosegla, od domačih hrepeneče pričakovana, svoje domovanje!
11 Jakob je zvečer pripovedoval še o lepi gradnji in o ljubezni in gostoljubnosti starega in mladega Zaheja.
12 In stari osiveli Jožef je od veselja objel Jakoba in Jezusa zaradi tega, kar je slišal. Jožef, ki je drugače imel vedno besede, je bil danes tih, ker je bilo njegovo veselje, da sta se vrnila po tej ločitvi, preveliko. In tako so po večerji šli vsi k počitku. -
13 In s tem je zaključen ta prizor, ki je bil posvečen dejanjem in življenju mladeniča Jezusa!

7. Jezusova preizkušnja

1 Neugodni letni čas je minil. – Prisotno deževje je napovedovalo pomlad, vendar tudi več dela in tako se je tudi v Jožefovi hiši pričelo bolj živahno življenje.
2 Stari osiveli Jožef sedaj že ni mogel več delati, samo utrujenega se je počutil in tako tudi Mariji ni prikrival, da bi najraje odšel domov k svojim očetom.
3 »Toda skrb za Jezusa stiska moje srce! Če bi vsaj Jezusa in Jakoba prejšnje leto ne pustil oditi, kajti s svojim mirom in zaprtostjo je celo Jakoba okužil! Oba delata več kot preveč; toda ni mi všeč: Zakaj ostajata tako sama? – Zakaj nam ne odpreta svojih src. To je moja žalost! O Bog! Kako se bo to končalo? – Kdaj bodo prenehale te preizkušnje?«
4 In vsaka tožba je Marijo zabolela, ker ni vedela, kaj naj Jožefu odgovori.
5 »Kako rad«, je rekel Jožef, »bi nosil vnuke na svojih ramenih; - toda to mi na žalost ni usojeno! Reci vendar - zakaj se Jakob noče poročiti? Pri Jezusu je to izključeno, ker Njegovo duhovno in Božje poslanstvo tega ne dopusti! Toda pri Jakobu? – O moj Bog, ne dopusti, da postanem zmeden!«
6 V takšnem govorjenju in razmišljanju so minili še tedni, vendar sta se Jezus in Jakob delala, kot da nebi ničesar videla in slišala!

7 To je bil kot nemi dogovor med njima. Formalno sta bila zraščena, mirna pri delu, še mirnejša pri skupnih obedih in tudi pogosti obiski ju niso spravili iz njune zadržanosti.
8 Marija je bila tega vajena in se je uklonila. Za Jezusa je vedela, zakaj in čemu, vendar pa je Jakob tudi njenemu srcu prinašal nemir.
9 V tem času je na obisk prišla neka oddaljena sorodnica in želela, če bi bilo mogoče, ostati trajno v Jožefovi hiši, kot je bilo to med očeti že dogovorjeno. Deklici je bilo ime Gabi, bila je velika, vitka in hitra kot podlasica. Jožef je razmišljal, da bi Jakoba poročil z Gabi in to je Jakobu tudi rekel.
10 Vendar je Jakob odgovoril: »Ljubi oče! Če je to božja volja, bom to seveda naredil; vendar moram sebe in Gabi najprej preizkusiti, preden jo lahko vzamem za ženo! Pusti mi čas; - bodi prepričan, da se bom potrudil, da ti ostanem dober sin!«
11 Tudi Marija je bila vesela, da je tem mislim Jakob le prisluhnil. In potem so vsi opravljali svoje dolžnosti naprej. Nova pomočnica se je strogo uklanjala Jožefovi ureditvi, toda njeno srce in čuti so jo vlekli k Jezusu.
12 Jakob je to kmalu opazil in tako tudi kmalu podal izgovor, ki je Jožefovi hiši prinesel neskončno žalost.
13 Svojo ljubezen do Jezusa je Gabi na kratko razložila tako: »Nikoli se ne moreva poročiti1 Takšne goljufije v svoji ljubezni ne morem zagrešiti! Ali Jezus ali pa nobeden!« -
14 Marija je zelo trpela zaradi te lepe, krepostne in ponižne deklice. Kot mati jo je ščitila, vendar, kjerkoli je bil Jezus sam, je bila deklica pri njem!
15 Jezus ji je rekel: »Gabi! Tako ne gre več naprej! Jaz te ne morem in ne smem snubiti! Ti si domišljaš, da me ljubiš, toda ti goljufaš samo sebe. Kar ti imenuješ ljubezen, je samo želja po Mojem telesu. Pojdi! Pojdi! Pod takšnimi odnosi si mi v breme!« Gabi pa ga ni poslušala in ga je čisto odkrito snubila.
16 Še enkrat je Jezus zavrnil dekle, najprej ponižno, proseče, potem pa ostro, tako da ji je rekel jasno in glasno:
17 Nikoli ne moreš biti moja žena, ker me je Bog določil za drugačen, silnejši cilj. Zato, Gabi, bodi pametna in prišla boš bližje k veliko večji sreči! Sreči, kakršne ta Zemlja še ne pozna! Zato me ne zadržuj. Skozi Mene bo zgrajena pot k tej veliki, silni življenjski sreči!« Gabi se je pustila pomiriti, toda po kratkem času se je borba pričela znova.
18 Jezus je bil sam v hiši, bilo je na soboto. Jožef, Marija in drugi so bili vsi v Sinagogi - samo Jezus je ostal doma v hiši. Od kar je bila Gabi v hiši, se je Jezus še bolj odmikal, tudi od Jakoba, po eni strani, da ne bi vplival na Jakoba in po drugi, da bi se še bolj posvetil svoji notranjosti!

19 Gabi je dobro vedela, da se je Jezus mudil v hiši, zato ga je poiskala v Njegovi sobi, kjer je počival na svojem ležišču.
20 Jezus se je hotel dvigniti, Gabi pa ga je prosila: »Mirno lahko ležiš. Moram govoriti s teboj in priti na jasno, kajti ne zdržim več dalje v Jožefovi hiši.« In tako mu je Gabi še enkrat razkrila svoje notranje ljubezensko življenje in Jezusa prosila, naj vendar opusti svojo namero in pristane na njen predlog.
21 Jezus je vstal in rekel: »Gabi, če bi mi dala vse zaklade Zemlje in če bi me nosila na svojih rokah: Jaz ne smem postati tvoj, nikoli, nikoli! Premisli vendar, kar sem ti že tolikokrat rekel! Zakaj me zasleduješ s svojo čutnostjo! Jaz poznam samo eno ljubezen in ta je prosta od strasti! Ta čista ljubezen nič ne zahteva, samo žrtvuje! In, ker te Jaz ljubim s takšno ljubeznijo, te prosim: Pojdi proč! Pojdi za tako dolgo stran, dokler tega ne boš premagala! – Potem pridi spet in naša hiša ti bo odprta!«
22 »Moj Jezus! Nikoli ne bom odšla! Tudi tvoja mati sama mi govori, da sem ji kot sestra dobrodošla in zato ne grem od tod, iz tega mesta, ki pripada Moji ljubezni!«
23 Tedaj je hotel Jezus oditi in žalosten je bil njegov pogled. – Tu pa je pohitela Gabi k vratom in jih zapahnila. »Ne, ne pustim Te!« je zaklicala in hotela Jezusa objeti, On pa jo je rahlo odrinil in šel proti vratom. tedaj se je Gabi pognala pred Njim tja: »Jezus! Jezus, ne stori mi tega! Ne pojdi proč! Poglej me, jaz Te prosjačim za Tvojo ljubezen!«
24 Vendar se je Jezus žalostno nasmehnil in odkimal z glavo. – Gabi pa je odločno vstala, si strgala obleko iz telesa in v naslednjem trenutku stala gola pred njim. »Tu, vzemi me! Jaz ne morem drugače!« Takšne so bile njene besede in Jezus je že hotel stegniti roke po njej, tedaj pa se je naenkrat zdramil pred to veliko preizkušnjo! Odrinil je zapah in pustil dekle samo v sobi in kot gnan od furij odhitel iz hiše proti gozdu in hribom!
25 Osramočena je čakala Gabi na Jezusa - On pa si ni vrnil. – In tako je šla pred hišo, da bi pričakala Jožefovo družino.
26 Za Gabino čast je potrebno povedati, da je takoj po vrnitvi družine Gabi zahtevala razgovor z Jožefom in Marijo in jima ničesar ni zamolčala ter ju prosila za odpuščanje. »Kajti, sedaj ne morem več dalje ostati.« In tako je bilo odločeno, da Gabi ostane še dva dni, ker je želela od Jezusa dobiti odpuščanje, potem pa se vrniti domov.
27 Toda Jezusa ni bilo nazaj. Pretekel je cel teden, o Jezusu pa ni bilo nobenega glasu! Nihče ga ni videl! V Jožefovi hiši je zopet nastopila velika žalost. Gabi je jokala od jutra do večera in celo ponoči ni mogla spati.
28 Enkrat sredi noči jo je nekdo poklical: »Gabi pridi! Jaz te potrebujem!« Tedaj je vstala in še rekla Mariji: »Jezus kliče. On me potrebuje! K njemu grem!« In tako je

odhitela skozi vrata ven.
29 Bilo je temno in sama je hitela naprej, po neznani poti. Vsi njeni čuti so bili usmerjeni samo k Jezusa in tako ni opazila, kako so minevale ure in kako je napočil dan. Sredi divjine, po goratem grebenu hiteč mimo prepadov je končno prispela na neki neznani kraj, kjer jo je Jezus hrepeneče čakal! Končno je bila pri Njemu! – Vendar, ko mu je hotela pasti v objem, je obstala tri korake pred Njim, Ga pogledala in pričela jokati: »O moj Jezus! Kaj sem Ti naredila! O odpusti mi! Pozabljam, kaj si me tako pogosto prosil.« S temi besedami se Mu je približala in Mu ponudila obe roki.
30 Jezus pa je rekel. »Gabi! Zaradi Moje in zaradi Tvoje volje moram biti sam! Zaradi Moje volje, ker moram premagati, kar še hoče duša in leži v meni nizkotnega! Zaradi tebe pa, ker naj bi bila srečna vse večnosti!
31 lej, tvoje življenje ne sme biti priklenjeno na Moje po zemeljskih merilih, ker boš ti spoznala drugega moža, ki ga boš ljubila! In pozneje se mi boš zahvaljevala, ko bom tebe in tvoje otroke blagoslovil! In potem boš tudi spoznala to Moje veliko sveto delo ljubezni, ki ga bom dokončal za zveličanje vseh ljudi!
32 In tako Gabi, razumi Me in dopusti nama ta dan tu preživeti sama, ponoči pa bova šla domov!«
33 Prestrašena je pogledala Jezusa in okrog sebe in se še bolj prestrašila, ko je videla okolico! Kajti po poti gor je hitela nepazljivo mimo vseh nevarnosti.
34 »Jezus! Jezus! Kje smo?« je zgroženo vprašala. »Zakaj si me klical sem gori? Zakaj nisi prišel domov? Kajti tam živijo vsi v skrbi in žalosti zaradi tebe! In sedaj sem tudi jaz odšla in še povečala žalost! Pridi, dovoli, da greva domov in popraviva, kar sem jaz na žalost še dodala.«
35 »Gabi! Takšna si Mi bolj všeč! Toda domov se vrneva šele ponoči, da tvoje dobro ime ne bo trpelo. Oba se morava resnično preizkusiti, ali je res vse grešno in meseno premagano. Toda ne glej Me tako prestrašeno! Ne boj se, temveč bodi vesela, da je ta borba v Meni končana in boš ti pripravljena za orodje večne ljubezni!
36 Gabi! Poglej okrog sebe! To na nebu stoječe sonce, kot zaveznica večne ljubezni, naju pozdravlja. – Njegova luč nama kaže najino določnost (namen): Tej luči ljubezni je potrebno hiteti nasproti, da bi sama postala darovalca luči: Kot človek – za človeka in kot človek za vse ustvarjeno!
37 In zato morava stati visoko in zavezana; visoko nad vsem nizkotnim, zavezana od tega, kar naju še lahko vznemiri k grehu! Šele potem smeva pričeti delovati v pomenu Jehove, to se pravi v Duhu Njegove odrešitvene ljubezni!«
38 Kot bi dekletu odpadle luske iz oči, je sedaj ugledala v Jezusu najčistejšo Božjo ljubezen!. Stopila je proti Njemu in svečano govorila: » O Jezus! Pomagaj mi, da se naučim služiti Ti in Ti postati sestra!« Minila jo je vsa strast in želja po posedovanju!

Zato ga je vprašala: »Od česa vendar živiš tu gori? Tudi jaz sem lačna. Si priskrbel za hrano in pijačo?« - Tu se je Jezus nasmehnil in žarek najčistejše ljubezni je zadel dekle in On je spregovoril:
39 »Gabi, ne skrbi za to, kaj bova jedla in pila? Uživala bova od tistega, kar nama bo dal notranji človek. Rad in voljno se pusti zunanji človek vzdržati od tega, če je enkrat prekoračil mejo naravnega!
40 Kajti glej, v temelju je vse to, kar uživamo zemeljskega, izšlo nekoč iz duha življenja, ki je eno z notranjim človekom!«
41 Sedaj je Jezus pripovedoval dekletu o svoji veliki notranji borbi in opisoval način in obliko, kako se je utrjeval in kako se mora vse upogniti tej njegovi v globini spoznani življenjski volji.
42 In Gabi se je vživela v Jezusovo notranje življenje in potem to notranje življenje, ki se je v Njem razodelo, tudi videla tu, v tej samoti!
43 In tako je Jezus priznal: »Ta preizkušnja je bila ena Mojih najmočnejših borb! In zato Gabi, razgali se zdaj! Ne boj se, da boš nekaj skrunila, temveč išči posvetitev in blagoslov za to rastoče in poganjajoče božje življenje v sebi.«
44 In tako se je Gabi razgalila. Toda ne napolnjena s sramoto, temveč kot ogrnjena z nebeško glorijo, tako je stala pred njim. In njeno telo Mu je služilo za tempelj poln svetih globokih Božjih misli!
45 In Jezus je videl zmago v sebi in doživel nebeško veselje! Nobena, tudi najbolj skrita misel o čutnosti ni vstala v Njegovem srcu! Globoko, globoko pod svojimi nogami ima to, kar je človeka prisililo k največjemu zlu!
46 »Tako, srce ljube sestre, sedaj se obleci! Skozi večnost boš spoznavala uslugo, ki si jo storila za človeštvo! In četudi noben človek ne bi zvedel za to uslugo, boš vendar enkrat poplačana, kot bi se ti zahvaljevali vsi ljudje.
47 Bodi srečna, kot človek med svojimi in z ljubeznijo izpolnjuj svoje prihajajoče dolžnosti, ko boš postavljena pred naloge, ki te čakajo.
48 Ne pozabi pa tega svetega dne! Kajti ta je bil najtežji, toda tudi najlepši! Najtežji, kot zaključen boj vsega pregrešnega v meni, najlepši pa, kot zaključeno okronano dejanje te drame, ki bi lahko prinesla silno žalost!«
49 Ta dan sta preživela kot otroka, kot pred očmi ljubeče matere (sonca) in tako sta tudi začela pot domov; na nevarnih mestih sta hodila z roko v roki, kot zaljubljenca, vodena z roko svete Božje ljubezni.
50 Pozno ponoči sta prišla domov. Samo Marija in Jakob sta bila še pokonci. Marija je bila zelo presenečena, ko je videla Jezusa, kako je z roko v roki prišel z dekletom.
51 Tedaj pa je Gabi pohitela k Mariji, jo poljubila in rekla: »Sedaj je vse dobro, ljuba mati in nobene žalosti in bolečine ne bo več povzročene zaradi mene ali zaradi

kakšne druge žene! Jezus je zmagal!«
52 Marija je zajokala od veselja, ko je pogledala Jezusa, kajti na Njegovem obrazu se je zrcalilo veselje in Njegove oči so pričale o Njegovem zmagovalnem notranjem življenju.
53 Jezus je nato pripovedoval o svoji borbi. – Kot najlepše plačilo Zanj pa je bilo – da so ga razumeli!
54 In tako je zopet končan en del, ki je Jezusa pripeljal bliže k njegovemu cilju!

8. Jožefov odhod domov k svojemu očetu

1 V Jožefovi hiši, kjer je Marija vodila gospodinjstvo, vse poslovne zadeve pa je vodil Joel, je šlo vse po stari poti in videti je bilo, kot da bi se naselila mir in harmonija. Kajti, od kar je Jezus zadnjikrat zaradi Gabi odšel od hiše, je bil vedno pri delu in je ostajal doma; in če je bilo le mogoče tudi ni več hodil po deloviščih s svojimi brati.
2 Gabi je zapustila hišo in tudi druga dekleta so odšla, tako da je Marija, če je kdaj potrebovala pomoč, prosila za to Jezusa, ki ji je takšno prošnjo rad izpolnil. Med Jezusom in Jakobom pa je tudi prišlo do spremembe. Ko so se zvečer, po večernem blagoslovu hoteli vsi odpraviti k počitku, je Jezus včasih prosil, da bi ostali pokonci in se skupno pogovarjali še kakšno urico.
3 Samo Jožef je odhajal k počitku, ker je bil vedno bolj utrujen, kajti leta so pritiskala na njegova pleča; in stari Jožef se je vživel v duha molitve, ki ga je vodil v njegovo notranjost. In če je kdaj občutil božjo bližino, tedaj je vedno, kot slučajno, prišel Jezus v njegovo sobo; in tako sta se potem pogovarjala med seboj več ur.
4 In čudež se je zgodil z Jožefom! Medtem ko prej včasih ni mogel trpeti, če je kdo zamudil na delo, ker se mu je to zdelo kot greh pred Jehovo, je sedaj spregledal, da je tudi v lastni notranjosti potrebno delo. In tako je Jezus rad pomagal staremu Jožefu s takšnimi namigi.
5 Tako je bilo tudi danes. Bratje so imeli veliko delo v Kafernaumu. Meseci so bili potrebni za to in samo en – do dvakrat na teden so prišli zvečer domov in vsakokrat zjutraj spet odhiteli nazaj.
6 Zgodaj so bili bratje že na nogah in Marija je imela polne roke dela, ker je morala pripraviti hrano za več dni za vse.
7 Tedaj se je pojavil Jožef v sobi, njegov izraz je bil proseč in tako je vprašal Joela: »Ali mi ne moreš pustiti Jezusa eno dopoldne tu? Moje srce hrepeni po Njem!«
8 »Oče!« je rekel Joel. »Rad ti izpolnim to željo! Ne samo eno dopoldne, ne, On lahko tudi šele jutri pride za nami – mi bomo to že zmogli! Toda, ljubi oče, oprosti mi vprašanje: Kako je prišlo do tega, da sedaj potrebuješ Jezusa?

9 Še prej Marija ni mogla biti brez svojega Jezusa, sedaj pa izgleda, da je tebe zgrabila ta razvada! Zakaj ne zahtevaš včasih tudi koga od nas? Ali mi nismo tvoji sinovi in te vsepovsod zastopamo po tvoji pravični pameti? Jehova gotovo ve, kaj bo sedaj zopet nastalo.«
10 »Moj sin Joel«, je odgovoril Jožef žalostno,. »Odgovor na to bo dal čas sam od sebe. Toda pomisli: Jaz, tvoj oče, sem ti položil prošnjo na srce in ti, moj sin, jo hočeš izpolniti pomešano z žolčem? Razmisli. Nikoli v življenju nisem zahteval preveč in tako tudi danes ne! Zato pojdite in tudi Jezus naj gre z vami. Jaz hočem ostati danes sam!« In globoko užaloščen je šel nazaj v svojo sobo.
11 Takšnega odgovora Joel ni pričakoval in je hotel odhiteti za očetom. Tedaj pa mu je nasproti prišel Jezus in rekel: »Pusti očeta samega! Preden odidemo, grem še enkrat k njemu!« In tako so se vsi pripravili za odhod.
12 Toda za slovo so šli še vsi skupaj k Jožefu v sobo, da bi sprejeli blagoslov za prihodnje dni. Tedaj pa je rekel Jožef: »Moji sinovi! Pojdite, spremljani z mojo ljubeznijo, na vaše delo, blagosloviti vas danes ne zmorem, kajti v svojem srcu ne občutim moči za to.
13 Toda tebe, Jezus, prosim: Blagoslovi nas, kajti, kjer Ti blagosloviš, je resničen blagoslov! Sedaj vedno bolj jasno vidim, da ne morem več živeti brez tvojega blagoslova. In vse, kar smo uživali in pridobili do sedaj, je potrebno pripisati samo temu!«
14 Tu je Jožef pokleknil – prvikrat - pred Jezusom. On pa je položil obe roki na Jožefovo osivelo glavo in rekel: »V imenu Jehove, tvojega zvestega Boga, te blagoslavljam! Da boš napolnjen s tistim duhom, ki te je vodil v vse življenjske resnice in ki ga boš kmalu spoznal in ki te je tako bogato blagoslovil in ljubil! Amen.
15 In vi ljubi bratje. In ti Marija! Bodite blagoslovljeni iz moči bratske in otroške ljubezni do vas, ki je Jehova sam! Da boste sprejeli vase voljo, moč in razumeli tistega, ki vam je tako blizu, vašega Boga, vašega Očeta od večnosti do večnosti! Amen!«
16 Vsi so bili globoko pretreseni, nakar je Jožef spregovoril kot v zamaknjenosti: »O, moj zvesti Bog! - Ti moja zvezda vodnica – Ti moj življenjski cilj! Tvoje, meni pogosto mračne poti se razsvetljujejo!
17 Vse te preizkušnje mojega življenja in te moje hiše sedaj spoznavam. To je bila samo tvoja velika ljubezen, ki je do sedaj nisem mogel prepoznati!
18 Vendar, dopusti sedaj, da se vrnem k tebi! Našel sem in spoznal :Ti si zveličanje mojega življenja, cilj in blaženost!
19 Vse, kar nisem zmogel doseči s svojimi lastnimi močmi, mi podarjaš sedaj Ti iz ljubezni in milosti! Goreča hvala! O moj bog! Moj gospod! Besede odpovedujejo,

moje srce bije samo za tebe! Amen.«
20 Nato so bratje odšli skupaj z Jezusom molče svojo pot in dnevne naloge so izpolnile njihova bitja.
21 Pozno popoldne pa je k njim prispel sel, ki ga je poslala Marija s prošnjo, da naj Jezus in če je mogoče tudi ostali še danes pridejo domov, ker oče hrepeni po njih, predvsem pa po Jezusu.
22 Joel je šel k Jezusu in ga vprašal, če mu lahko nekaj svetuje, kajti Marijin klic se mu je zdel nenavaden! »Hočeš iti sam domov, ali naj vsi na očetovo zahtevo zapustimo delo?« -
23 Tu pa je Jezus resno spregovoril: »Da, moj brat Joel, vsi gremo! Jaz sem vedel, da bo do tega prišlo! Kajti naš Jožef, naš oče, se pripravlja na zadnji korak na Zemlji – in tako zahteva njegovo srce z nami vsemi še enkrat govoriti.«
24 In vsi so se vrnili domov z negotovim občutkom glede dneva, ki se je napovedal z blagoslovom. Če so zjutraj bratje hodili molče, so sedaj hodili še bolj zatopljeni vase; da, bilo je tako, kot bi bila cela pot ena sama molitev.
25 Marija je vedno bolj hrepeneče pogledovala proti vratom in solze so ji napolnile oči, ko so tisti, ki jih je pričakovala, prestopili prag. Stari oče je malo zadremal, vendar se je zaradi govorjenja zopet prebudil in zahteval Jezusa in svoje sinove. Ko so vstopili v sobo, se je hotel dvigniti z ležišča, vendar se je počutil preslabotnega zato.
26 Joel ga je vprašal: »Ljubi oče, kako se počutiš in kaj lahko storim za tebe? Ali te naj prenesem v sobo, tam bi ti naredili udobneje?« Jožef je prikimal in tako se je to zgodilo. Tedaj pa je nastopila noč, ki naj bi bila zadnja, ko bi še bili lahko skupaj s svojim starim očetom. Jožef ni več nič spraševal, tudi govoriti ni hotel. Samo pri svojih je hotel biti.
27 In tako v tej noči ni bila zbrana samo številna družina, temveč tudi še nekateri sorodniki in prijatelji, ki so slutili, da k Jožefovi hiši prihaja žalost. Kmalu po polnoči je Jožef legel k počitku – in tudi okrog njega je bil mir. Kot že razrešen od zemeljskega življenja je vedel: Še nekaj ur, pa bom med svojimi! In mir se je naselil v njegovi duši, ker je vedel, da bo Jehova vse dobro uredi! –
28 Marija s sinovi pa ni mirovala. V njenem srcu je bila gotovost, da gre danes on od njih. In to so povedali tudi drug drugemu.
29 Samo Jezus ni rekel nobene besede. Njegovo bitje je bilo slovesno, nobenega videza o žalosti! Mati si tega ni znala razložiti. –
30 Zaradi tesnobe v svojem srcu se o tem ni mogla pogovoriti niti z Jezusom.
31 Proti jutru je Jožef zahteval še enkrat Marijo in svoje sinove. Vsakega posebej je pritisnil s polnim blagoslovom na svoje srce, vendar je za to porabil veliko moči in

napora in besede so mu odpovedale službo!
32 Ko pa je bil Jezus pred Jožefom, je dvignil starega Jožefa na svoje srce!- Vsi so jokajoče stali okrog, samo Jezus je bil miren in ta mir se je prenesel tudi na Jožefa. In tako je Jožef eno uro ležal v trdnem Jezusovem objemu na njegovem srcu. Iz umirajočega Jožefa je izšla sijoča luč z vsebinsko težkimi besedami: »Moj Jezus! Moj Bog in moj Gospod! Sprejmi zahvalo! Kajti Ti si Ta! Ti, moj sveti Bog in moj Gospod!« – Je še dahnil in borba je bila končana.
33 Mirno je Jezus položil telo na njegovo ležišče, vendar jokajoči spet niso razumeli, kako je bil lahko tako miren! –
34 Jezus pa je odšel in pustil jokajoče same. Za Njega ni bilo nobene ločitve. Smrt za Njega ni bila nobena groza, samo eno potrebno neprijetno zlo, ki pa mora biti dopuščeno, da se lahko sveto notranje življenje dvigne.

S tem je zaključen ta zvezek, ki naj služi tistim srcem, ki bodo hotela biti kot otrok, - kot je bil Jezus otrok, ki bodo hoteli biti zvesti sinovi, kot je bil Jezus zvesti Sin! Ki bodo hoteli - vse nepristno in nepravilno premagati, kot je to premagal Jezus in postal zmagovalec! Vendar tako se bo to zgodilo vsakomur. Tako kot Jezusa niso razumeli, tako se tudi drugih ne bo razumelo. Da bi srca ljudi želela hoditi samo za Tistim, ki je življenje in večna ljubezen, da ne bi bili pod vplivom vsega tega, kar to notranje življenje še hoče zanikati! - Amen!